

Blijleven oordeelde, dat 's mans lof thans in voldoende mate was verkondigd en, met de hand haar hals liefkoozend, waarboven de bruine haren in een sierlijk nachtmutsje waren vereenigd, ging hij voort: „Ja, Mourand was volkomen bekwaam in zijn vak. Maar het nam hem, wil ik zoo spreken, te uitsluitend in beslag en voor zijn vrouw bleef er misschien weinig tijd over.”

De bedoelde vrouw zuchtte en haar vroolijke, grijsblauwe oogen namen eene droefgeestige uitdrukking aan.

„Als hij,” zeide ze, naar den grond kijkend, „'s avonds na een zwaren dag tehuis kwam, deelde hij mij nauwkeurig alle familiegeheimen en schandalen mede, die hij onderweg vernomen had. Maar daar had hij dan ook genoeg aan.”

Mourands pruiken.

Klip! klap! deed haar muiltje op den grond, driftig en zenuwachtig, als ware het bezig den te koelen Mourand eene welverdiende kastijding te verstrekken. Op eens schoot het van haar voet, een heel eind de kamer in. Lachend sprong ze op, naar het muiltje toe, en Blijleven haar achterna. Hij was er het eerst; ze kon niet hard loopen met een hooghakkig muiltje aan den eenen voet, den anderen ontschoeid. Blijleven raapte het, zich op de knie neerlatend met zijn zware lijf, en hield het triomfantelijk omhoog. „Nu krijg je het niet weer, Betje!” juichte hij, „of ik moet het je zelf mogen aandoen.”

„Zoo menig een Franschman!” riep de schoone terug; „ik zal je leeren.” — vlug als de wind trok ze het andere muiltje uit en diende hem, zich op de teenen heffend, een flinken tik tegen de geheven hand toe.

„Ai!” riep Blijleven, „maar je krijgt het toch niet,” en hij week achteruit, een tweeden klap ontvluchtend. Maar zijn dikke lichaam bonsde tegen de tafel; de dictionaire en de inktkoker trilden tegen elkander; de twee kaarsen-dragende kandelaars vielen om en de kamer der huisvrouw van Mourand was plotseling in volslagen duisternis gehuld.

II.

Eenige dagen later was dokter van Arken met vrouw en dochter aan de